

BALÁZS ILDIKÓ

A TŰZDOBÁLÓ

UTAZÁSOK RÉGI ÉLETEIMBEN

Lélekbölcső

*Az ikertestvérem,
kivel együtt sok ezer éve föld-anyánk köldöksinórja fogva tartott.
Benne teljesebb az áldozatos szeretet, nem vált a tragikus tapasztala-
tok következtében szeretet-fogyatékosná.
Ő többször jött e földre anyaszereppel – mely leginkább alkalmas az
áldozatos szeretet gyakorlására (Vasi napló I.).*

Régi lélek vagyok én.

Tengerből születtem. Egy kagylóból. Mint buborék emelkedett fel a lelkem, mint egy lótuszvirág, úgy nőtt ki, illatozott.

Egyre nagyobbra nőtt, egyre magasabbra. Még a tenger ringatta, dajkálta.

Mikor elhervadt, visszavette.

Így nyílik ki minden élet, borul virágba, elhervad, és elenyészik a tengerben. Sötétség borul a világra¹.

Halványan dereng emlékeim között az a pillanat, amikor lelkünk megszületett erre a világra. Ikreként jöttünk először a földre, kétpetéjű ikreként: testvérem fiú, én lány. Abban az időben, Dél-Amerikában, amikor már ez a földrész is elkülönült a valamikor egységes hármastól: Európa-Ázsia, Amerika és Afrika hármásától. S bár vannak körülöttem, akik atlantiszi emlékeket is fel tudnak idézni, ilyesmivel én nem dicsekedhetek.

¹ Megjegyzés: a dőlt betűs részek részletek korábbi írásokból, melyek a Szerző Utazásaim Rőt Macskával című esszékötetében jelentek meg, a vastagon szedett részek a meditációk során lejegyzett emlékek.

Születésünk, létünk is csak dereng. Gyönyörű, fekete hajú, fehér arcú anyánk volt, akinek testére emlékszem, melegére és csodálatos szépségére. Első emlékem, mielőtt még a világra jöttem volna: a kiszolgáltatottság. Ahogy egy köldökzsinóron fogva vagyok, mint kikötött csirke, végtagjaim fogyatékosok még, s akkor még nem tudom, hogy testvéremmel együtt tekeredünk a kettős zsinóron. Anyám arcát mégis látom, ahogy szótlánul, vagy talán csak számomra még szótlánul, elmélyülten figyel.

Kis fekete hajú csecsemőkként jöttünk a világra, mosolygós, boldog teremtményekként. És ebben a próbálétkben e kemény talajon, ebben a kegyetlen világban, ahol az öldöklés olyan volt, mint a mindennapi evés, ivás, szeretkezés, mégsem szakadtunk el egymástól életünk végéig. Királyi családba születtünk, s népünk hagyománya szerint házastársak lettünk testvéremmel.

Ebből ered e furcsa kettősség: szerelem is, rokonság is. E kettő nem zárja ki egymást. Népünk törvénye megengedte, hogy sohase kelljen elszakadnunk egymástól, és ne kelljen szeretetünknek más, idegen személy felé fordulnia. A testvérszeretetet nem kellett más mederbe terelni, nekünk soha nem mondták – mint későbbi korokban –, hogy ezt nem szabad, ez vérfertőzés. Ilyesmit nem ismertünk. A testvéri szeretet és ragaszkodás természetes módon váltott át kamaszkorunk során testi szerelembe, s mikor összeházasítottak minket, életünk végéig tartó szerelem következett, amely megbonthatatlan egységbe forrasztott minket. Egy életre. Egy örök életre. Az örök életre.

Így születtünk le – fiatal lelkek – jó ötezer éve erre a tanulóbolygóra. Gyermekeink is születtek. Egy fiú, egy lány. S ha jól emlékszem, első életünk biztatás volt: különösebb nehézségek nélküli, akadálymentes. Talán hogy legyen kedvünk a továbbiakhoz. Melyek könnyűnek, egyszerűnek semmiképp sem mondhatók. De most, az idők mélyrétegeit fürkészsze itt ez az érzés, talán emlékezés, mely számomra kedves, s ott lappang tudatom alján. A fekete hajú fiú ikertestvérem oly természetesen élt mellettem és

Andreas

Az idők hajnalán úgy gyilkolt az ember, mint ma, mikor lélegzetet vesz, eszik, szeretkezik. – „Ezzel vagy ezen!” – mondták néhány ezer éve a spártaiak, hogy legitimitást nyerjen az öldöklésük. Még régebb az embernek nem szabott törvény gátat, s a gyilkossághoz nem keresett törvényben felmentést vagy biztatást.

Férfiak. Életeink pitymallatáról idesodort ősrégi típusok. Akiken börtön és fenyítés semmit nem fog, utána csak többet hallgatnak, s többet cselekszenek, mint mások. Mert megtapasztalták a lét végességét, s tudják, hogy a kiszabott életidő ajándék.

A két végén égő gyertya törvénye szerint sorsútjuk: élni. Semmi más, csak élni. A Teremtő kezéből vett ajándékkal, az étellel élni. Mindenáron élni. Mások élete árán is.

Ez is imádság (Vasi napló I.).

Ebbe ez életbe többször, több utazásom során is visszatértem. Amikor először mártóztam meg a múlt kútjában, ez az emlék bukkant fel elsőnek – meghatározón, dominánsan. S láttam magam immáron férfiként inkarnálódva. Én lettem Andreas, a görög.

Elindulok. Előttem a rét a nyírfával, meglelek ezüstös sugárral, mely feltölt, hogy erőm legyen a lélekutazáshoz. A távolság pillanatok műve. Leereszkedem.

Agora, huszonkilenc évszázad prizmája. Emelvényen előadást tartok, s a tudós hallgatóság oly messze áll tőlem, hogy a tömeg kis csoporttá zsugorodik. Ujjam a napra mutat, erőm, tudásom tőle ered. Ha társzámba kell vennem valakit, mutatóujjam az égitesteken: a fénylő Nap a társam. Nem az a veszekedő némbér, aki most is valamilyen fa-

edényből kókusztejet tölt a számba. Perel, hogy nem eszem, nem iszom, megbolondultam a tudománytól. Nagy szája, kék köténye maga a vibráló élet, te vagy a feleségem, istenem, de furcsák az emberek, mi közöm hozzájuk? (Utazásaim Rőt Macskával).

Mintegy háromezer éve jöttem ismét a földre. Testvérem ismét közeli rokonom, egyből felismerem, mert senkihez annyira nem ragaszkodom az itt élő emberek közül, mint az anyámhoz. Gyönyörű, kék szemű, fekete hajú asszony.

Ha sorrendbe akarom rakni itt-tartózkodásom képeit, az első mozaik a születésem. Látom, ahogy megszületek, anyám egy heverőn fekszik, kicsusszanok alul baloldalt.

– Andreas – mondja áhítattal, aztán sír, örül nekem. Szegény lány volt, én szilárdítottam meg a társadalmi helyzetét.

Gazdag ember fiaként jöttem a világra. Dereng apám alakja is: szakállas, erős testalkatú, hatalmas férfi. Szép nagy házban lakunk. Látom a házat, ami valójában egy hatalmas kőtömeg: boltozatos ívekkel, számos teremmel, mozaikpadlóval, padlófűtéssel, fürdőteremmel, vezetékes vízzel – meleg és otthonos hűvös napokon is. Együtt lakunk a szülőkkel. Csupa lánytestvérem van: húgom, nővérem, szép, egészséges gyerekek. De egyedül anyámon csüggök – s ő énrajtam, mintha más gyereke nem is lenne. Én vagyok az élete értelme – nagyon szeretjük egymást.

Már kiskoromban becsvágyó vagyok: anyámért mindent megteszek. Mindenben az ő kedvét keresem, gyermekként is az ő óvó, féltő tekintete vett körül, s én úgy sütkéreztem gondoskodásában, felém fordulásában, mint szellő a tavon, a nap melegében. Úgy szerettem volna, ha csak mi ketten vagyunk a világon, de olyan sok ember vett körül minket...

Az iskolában jól tanultam, nevelőim elismeréssel beszéltek rólam. De mindez csak azért volt, hogy anyám kedvében járjak. Tudtam, hogy mindaz, amit teszek, minden cselekedetem anyám életét óvja, az ő hatáskörét szilárdítja meg. Érte mindent megtet-